

La crisi és grossa amics, i també ha arribat a la cultura. A mitjan mes d'agost arribava la nefasta notícia que 37 publicacions fetes en català deixaven de rebre subvenció per a la seva publicació, entre elles la revista Es Busqueret. El president del Govern Balear, José Ramón Bauzá, cancel·lava aquestes subvencions aferrant-se a la necessitat de reduir despeses, de fer una política d'austeritat. Alguns sectors de la política i de la societat ja han valorat aquesta decisió com un atac del Partit Popular (PP) a la llengua i a la cultura pròpia de les Illes Balears.

La revista que teniu al davant —ja no podem dir a les mans— arrenca en un nou format digital, davant de la impossibilitat de poder editar-se en paper, per causa d'una manca de finançament. Tant l'equip editorial, com cada un dels seus col·laboradors, hi treballen de franc, dedicant hores del temps lliure de cadascú de manera desinteressada i altruista. Els col·laboradors habi-

tuals o esporàdics aporten textos i fotografies sense rebre cap tipus de remuneració amb l'única finalitat de contribuir a la divulgació i a un millor coneixement del nostre patrimoni natural. La revista arriba ara al seu 26è exemplar, i en la seva segona etapa, ha estat fins ara editada amb el finançament que aportaven 2 subvencions —una del Govern Balear i l'altra del Consell de Mallorca— atorgades pel fet de ser una publicació escrita íntegrament en català i perquè realitza una tasca divulgativa en aquesta llengua. Això pretén la revista Es Busqueret, en la mesura de les seves possibilitats: acostar els aucells i el seu món al públic en general, i fer-ho en català.

El deure de les administracions és vetllar pel compliment de la Llei de Normalització lingüística i de l'Estatut d'Autonomia i, per tant, de vetllar perquè la llengua pròpia de les Illes Balears sigui afavorida, potenciada i respectada. Però corrent els temps que corren, l'excusa de la

crisi és bona per fer retallades a tort i dret en diferents àmbits: cultura, educació, drets socials, drets laborals... També al territori, mitjançant polítiques permeables de la màxima "no podem fer res si no hi ha doblers" o de permissivitat cap a projectes destructors i consumidors de territori, donant facilitats a la seva tramitació o eliminant traves per permetre la "seguretat jurídica" dels promotors.

Foscós núvols travessen en aquest moments el cel de Balears, esperem que el Govern es repensi algunes de les iniciatives lesives que ha dut a terme fins ara o que pensa dur a terme, o les pluges torrencials arrasaran paisatge i cultura, potser d'una forma que arribi a ser irreversible.

Sis dies per La Manxa

Text i fotos: Cati Artigues i Toni Muñoz

El novembre de 2010 realitzàrem un curt viatge a la província de Ciudad Real amb la intenció d'observar aus estepàries, especialment piocs salvatges (*Otis tarda*), sisons (*Tetrax tetrax*) i gangues (*Pterocles alchata*), espècies absents a les illes, visitar les zones humides manxegues i fer un petit repàs del patrimoni natural i cultural de la zona. En feim aquí una breu crònica.

1r dia. Dues hores separen la T4 (Madrid) de Daimiel (Ciudad Real), destinació elegida com a punt de partida de les rutes que ens duren a recórrer, en els propers dies, les terres de Don Quixot. Ens instal·lam a l'acollidor Hotel Doña Manuela. Com que encara queden unes hores de llum, no dubtam a agafar els binocles i dirigir-nos al Parc Nacional de Las Tablas de Daimiel, a 10 minuts en cotxe. Al centre de recepció ens aconsellen la ruta blava, un dels tres itineraris habilitats per visitar el parc i que finalitza a l'observatori de Prado Ancho, de tres pisos d'alçada. Les llacunes tenen poca aigua i s'hi intueix poca activitat. Just començar a caminar descobrim un ibis negre (*Plegadis falcin-*

illus), però l'atenció es desvia d'immediat al cel en escoltar els reclams de les grues (*Grus grus*). Un grup d'uns 400 exemplars cerca posar-se a terra, en una devesa situada darrere les llacunes. El trompeteig es fa cada vegada més intens amb l'arribada de nous grups, cada vegada més nombrosos. La llum de l'horabaixa és extraordinàriament càlida i l'espectacle, aclaparador. Feim un darrer esforç per arribar aviat a la torre d'observació i tenir-hi una millor perspectiva. Continuen arribant nous grups, però aquesta vegada són centenars els flamencs (*Phoenicopterus roseus*) que van ocupant la làmina d'aigua. Feim poc cas a la resta de l'avifauna. Tampoc prestem atenció als excrements de llúdriga ni

a les nombroses carcasses de cranc americà que hi ha al terra. Ja hi dedicarem temps més tard. Ara, se'ns fa impossible. No tenim la sensació de trobar-nos dins un Parc Nacional. No hi ha vigilància i tot és accessible. De fet, hi ha nombroses pistes de terra obertes al voltant del parc, que permeten l'accés en cotxe fins a la torre d'observació. Una curta conversa ens du a conèixer n'Eduard i, sense saber exactament com, ens convida a parlar amb un tal Aníbal al qual acaba de telefonar amb el seu mòbil: "Oye, aquí tengo unos chicos de Mallorca que no han visto nunca avutardas. ¡Habla con ellos!". Acabam amb un correu electrònic apuntat al quadern i la promesa de contactar aviat amb ell.